

Славейче

Илюстрованъ вестникъ за деца и юноши

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени.
Одобренъ и препоръчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЪ СТОИЦЕВЪ

ГОДИНА ШЕСТА
БРОЙ 3
НОЕМВРИЙ 1941

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

БЪДИ ЧОВЪКЪ! ДОБРОТА МАЙКА

Единъ отъ героитѣ на Максимъ Горки, босякъ — мждрецъ, кротко забелязва, че „има хора, а има и човѣци“. Защото човѣшки образъ носятъ всички родени за човѣци, но голѣма бройка отъ тѣхъ не сж достигнали до пълно очовѣчаване. А трѣбва да се дойде това очовѣчаване, за да стане земята градина на радости.

Да бждеш човѣкъ — значи умътъ ти да бжде буденъ и ясенъ, чувствата ти бистри и волята ти насочена къмъ добротворство. Очовѣчениятъ човѣкъ обича труда, щади близкитѣ си, мечтае благото на всички човѣци. И който притежава тия дарби — познава сжщинската радость, и за него животътъ е хубавъ като пѣсень.

И трѣбва ли да припомнимъ, че единъ отъ най-голѣмитѣ врагове на тоя силенъ, хубавъ и радостенъ животъ е спиртътъ?

Защото спиртътъ засѣга умътъ, сърдцето и волята. Пиячътъ има умъ помжтенъ и бавенъ, чувствата му сж болно смутени и волята му е окована. За него трудътъ ста-

ва нежеланъ, обичята му къмъ хората се пресушава и въ тжпото себелюбие, робъ на порока, той похабява човѣшкитѣ си заложби и пада често по-долу отъ звѣроветѣ.

Докато спиртнитѣ напитки не бждатъ прогонени отъ прояснената воля на човѣка, дотогава и земята ще отказва да приюти радостята като постоянна гостенка на човѣка.

Затова, дете, бжди трезвено! Дай клетва и остане вѣрно, че ще мразишъ спиртнитѣ питиета и ще работишъ за тѣхното премахване. И когато въ иднитѣ години станешъ нашъ замѣстникъ въ живота, обедини своитѣ честни усилия за хубавъ и човѣшки животъ съ тия на твоитѣ другари и ще видишъ, какъ другъ ще бжде за васъ животътъ: ще бжде такъвъ, какъвто ние го мечтаехме, но не можахме да го имаме, защото много врагове прѣчатъ той да стане хубавъ и достоенъ за човѣка. Между тия врагове спиртътъ, така много подкрепянъ още, е на първа линия. Порази го тоя врагъ!

Проф. д-ръ Ас. Златаровъ

Тя е най-ценното у всѣко момче и момиче, у всѣки човѣкъ. Ценна е тя толкова, колкото е ценно и здравето. Тя е душевно здраве.

Най-хубавата похвала на едно дете е да се каже за него: — това е добро момче! — или: — това е добро момиче!

А кога може да се рече за едно дете, че е добро?

— Добро е то, когато разумно се грижи за себе си; когато обича и чистотата, когато обича да се труди, когато добре пази своето здраве.

— После, добро е то, когато никому лошо не прави, за никого лошо не приказва, никому зло не мисли; когато не се сърди и гнѣви, не се кара и бие, не отвръща съ зло за зло; когато не завижда на другаритѣ си, не се хвали и не се гордѣе.

— Добро е едно дете, когато има милостиво сърдце, когато е готово да помогне съ каквото може на своитѣ другарчета и на всички, които се намиратъ въ нѣкоя беда, които страдатъ отъ нѣщо или сж въ нужда.

— Добро е едно дете най-вече, когато неговата душа е изпълнена съ благодать и любовъ, когато отъ все сърдце обича не само своитѣ родители и роднини, не само своитѣ близки другарчета, но и всички хора, па и всички живи същества и цѣлата природа.

Добротата е и душевна красота, доброто дете има ясенъ и свѣтълъ погледъ. Лицето му е весело и засмѣно. Говорътъ му е мекъ, сърдеченъ. Мило и драго ти става, кога видишъ едно добро дете!

Т. Г. Влайковъ

Вѣтъръ вѣе и превива храсти, голи дървеса, и вихрушка се извила съ вой до тъмни небеса.

„Потърпете, скжпи рожби, всѣка мжка има край. Ето, село наближихме, чувамъ вече кучи лай.“

Бедна майка стжпва съ мжка по затрупания пѣтъ. Ще ли скоро да намѣри милия домашенъ кжтъ?

Днесъ паритѣ що спечелихъ всичкитѣ за васъ ще дамъ, дрешки ще ви купя нови и гевреци съсъ сусамъ.“

Врани черни нека грачатъ, нека вѣе студъ и снѣгъ, майката по-бързо крачи, близко е до кжщний прагъ.

Радка Станимирова

РОДИНА

Земята моя родна обичамъ и не давамъ. Земята си свободна ще любя и прославямъ!

Да пѣе като птица въ душата на поета. Въ ношята като звезда на пжтника да свѣти.

Не зная обичъ друга по-свята и по-трайна. Да врѣзва като плуга въ сърдцето своята тайна.

Земята моя красна и Богъ саминъ обича. И съ любовята си властна сждбата ѣ обрича.

Стефанъ Станчевъ

Ученици-абонати и читатели на „Славейче“, покажете на вашитѣ другарчета вестничето и получената книга подаръкъ отъ редакцията и ги запишете абонати! Ако при учителя ви нѣма повече вестничета, изпратете 20 лв. чисти гербови или пощенски марки въ едно затворено писмо, за да получите безплатна книга-премия и вестничета.

Димитъръ Шишмановъ

Какъ Славчо изучи езика на птичкитѣ

Славчо бѣше на шестъ години. Той нѣмаше баща. Майка му, бедна жена, ходѣше на работа. Когато излизаше отъ кжщи, тя оставяше Славчо у съседитѣ, които живѣха въ сжщия дворъ.

Всрѣдъ двора растѣше старъ орѣхъ. Въ клонитѣ му бѣха свили гнѣзда много птички. Отъ всичко на свѣта Славчо обичаше най-много пѣснитѣ на птичкитѣ. Той често се изтѣгаше на тревата подъ орѣха и слушаше какъ подсвир-

ватъ косоветѣ, какъ чирикатъ врабцитѣ и какъ грачатъ гаргитѣ.

— Какво ли си приказватъ птичкитѣ? — мислѣше си той. — Ехъ, защо не мога да разбира тѣхния езикъ?

Понѣкога той се напрѣгаше, утихваше. Струваше му се, че ако се слуша още малко, ще разумѣе какво си приказватъ птичкитѣ. Но все се случваше нѣщо да му попрѣчи. Ту нѣкоя тревица му гдѣличкаше ухото, ту слнцето му нагрѣ-

ваше носа и го караше да киха, ту снѣгъ го налѣгаше. Той често заспиваше подъ орѣха. Това най-много го ядосваше.

Нѣкой магѣосникъ нарочно ме приспива, — мислѣше си Славчо, — затова не мога да науча езика на птичкитѣ. И тоя магѣосникъ навѣрно се преструва на птица, която живѣе на орѣха. Той е нѣкой старъ гарванъ, побѣдѣлъ, съ очила съ червенъ клонъ и съ златна верига на шията.

И Славчо реши да открие магѣосника. Магѣосницитѣ знаятъ всичко. Славчо ще помоли тоя магѣосникъ и той ще го научи да разбира езика на птичкитѣ. Но Славчо знаеше, че магѣосницитѣ излизатъ само ноше, когато хората спятъ.

Една ношъ Славчо реши да излѣзе на двора. Той дочака да заспи майка му, стана отъ леглото, наметна си дрехата и тихичко се измъкна отъ стаята. Но още на прага се спрѣ очуденъ. Пълноликъ месечко свѣтѣше

на небето. Листата на орѣха изглеждаха изковани отъ сребро. Когато полѣхваше вѣтрецъ, тѣ тихо звѣнтѣха, сякашъ пѣеха.

Всичко наоколо бѣше тъй тихо, че Славчо не смѣше да се подвижи. Но тъй много му се искаше да види магѣосника!

Славчо се престаши и на прѣсти пристжпи подъ дървото. Той прострѣ дрехата си на тревата, легна и се загледа нагоре. Лжчитѣ на месеца се провираха презъ листата на орѣха и падаха като парцали снѣгъ върху земята. Славчо посегна да хване единъ отъ тия парцали. Прѣститѣ на ржката му блѣснаха като посребрени. И тогава на Славчо се стори, че съ тия прѣсти той може самъ да изтѣче сребърно килимче. Съ килимчето ще лети навсѣкжде, ще види всички страни на свѣта и ще намѣри царската дъщеря.

Докато мислѣше за килимчето и за царската дъщеря, за чуднитѣ страни, гдето текатъ рѣки отъ медъ и млѣко.

Славчо не сѣти, какъ се склопиха очитѣ му.

Изведнажъ върху единъ клонъ на орѣха се появи магѣосникътъ. Той бѣше тъкмо такъвъ, какъвто си го мислѣше Славчо — голѣмъ бѣдъ гарванъ, съ очила, съ червенъ клонъ и съ златна верига на шията.

Гарванътъ сне очилата и попита:

— Защо си излѣзълъ тука скришомъ отъ майка си?

Славчо се разтрепера и прошепна:

— Исканъ да те попитамъ, защо така често ме приспивашъ и не ми давашъ да науча езика на птичкитѣ.

— Защото най-напредъ искамъ да разбера дали си достоенъ да го научишъ, — отговори гарванътъ. — Но ще видишъ, че азъ не съмъ лошъ. Дрѣжъ сега тия нѣща!

Магѣосникътъ спусна кълбо сребърни конци и две златни куки. Славчо си спомни,